

kunde jeg for mit Vedkommende ikke gaa med til, idet jeg mente, at i en saadan Kommission var det rigtigt ikke alene at faa sagkyndige og fagkyndige skoleinteresserede Medlemmer ind, men ogsaa at faa Medlemmer, der mere repræsenterede den store skolesøgende Befolkning, Forældrene, Børnenes Værger, og som kunde være Udtryk for, hvad Befolkningen muligvis kunde ønske med Hensyn til Reformen paa dette Omraade. Som Repræsentanter herfor vilde det imidlertid være vanskeligt at vælge ude omkring i Landet 2—4 Forældre, men man maatte kunne betragte netop Rigsdagsmændene, der er valgt af Vælgerne med Interesse for alle Omraader, ogsaa Skolevæsenets Omraade, som saadanne Repræsentanter, der vilde kunne være fuldgjældigt Udtryk for, hvad der i Befolkningen rorte sig af Ønsker paa dette Omraade. Derfor var jeg glad ved, at der i alt Fald fra det store Flertals Side i det andet høje Ting fremdeles blev holdt paa at bevare ogsaa Medlemmerne af Rigsdagen i Kommissionen. Idet jeg nu forelægger dette Lovforslag for dette høje Ting og anmoder Tinget om at give det en velvillig Behandling, skal jeg udtale Haabet om, at der ogsaa i dette høje Ting maa være et Flertal for at bevare Rigsdagsmændene i Kommissionen. Jeg har saa meget mere grundet Forhaabning derom, som et af de Breve, jeg har faaet fra Partierne heroppe, netop gaar ud paa, at man ønsker, at Rigsdagen havde stærk Indflydelse indenfor Kommissionen.

Jeg skal da overgive Lovforslaget til Tingets velvillige Behandling og navnlig lægge de ærede Medlemmer paa Sinde, at denne Sag, hvor lille den end maaske ved første Øjekast kan se ud, i Virkeligheden er af den allerstørste Interesse. Til syvende og sidst beror vort Lands Fremgang jo for en stor Del paa, at vi faar en virkelig solid, god og indgaaende Undervisning af vore Børn, saa at vi kan sige, at der fra Lovgivningens Side er gjort alt, hvad der kan gøres, for, at vi ikke skal komme til at staa tilbage, men eventuelt paa dette Omraade kunde blive et virkelig Foregangsland, der med Hensyn til denne Sag kunde se Fremtiden i Møde med Fortrøstning.

Med disse Ord skal jeg overgive Lovforslaget til Tingets velvillige Behandling.

Ejsing: For saa vidt man vil sige, at man ved at stemme for Forslaget om Nedsættelsen af en Seminariekommision der ved godkender den Opfattelse, at den Uddannelse, Seminarieeleverne faar, er under al

Kritik, og at den Undervisning, der gives i vor Børneskole, ikke duer, kan jeg ikke være med til at stemme for et saadant Forslag, thi jeg mener ikke, at det forholder sig saaledes. Jeg kunde endogsaa have Lyst til at udtale mig aldeles modsat. Jeg mener nemlig, at der arbejdes ganske godt ved vore Seminarier, og at den Uddannelse og de Kundskaber, som gives der, er ganske god. Jeg tror endogsaa at kunne gaa saa vidt som til at sige, at der gives neppe nogen Eksamen, der samtidig med, at den giver en almen Uddannelse og er en afsluttende Eksamen, er saa god som den, der gives ved vore Lærerskoler. Jeg synes, at det er godt, at det er saaledes, og jeg er ganske enig med dem, der mener, at Seminarierne skal være de bedste Skoler, fordi Lærerne, paa hvem vore Børns Undervisning hviler, uddannes ved disse Skoler.

Den Seminarieordning, vi har, hviler paa Loven af 1857, og nogle mener, at alene den Omstændighed, at den er saa gammel, betyder, at den ikke duer. Det kan maaske være, men jeg mener, at der er sket ikke saa ganske faa Forandringer siden den Tid. Een Ting er, hvad Loven siger, en anden Ting er, hvad Livet og Udviklingen giver, og jeg tror, at der er kommet noget ind i vore Skoler, som har forbedret dem ikke saa ganske lidt. Jeg tænker herved særlig paa det, at Remseriet, som de ældre af os maaske husker, og som tidligere i saa høj Grad fandtes i vore Skoler, nu for en stor Del er forsvundet, og i Stedet for er man, mange Steder i alt Fald, gaaet over til den mundtlige Meddelelsesform. Det er det, man har kaldt den Grundtvigske Skoles Idé, og den tror jeg, vi alle har bøjet os for, enten vi kalder os Grundtvigianere eller ej. Det har ogsaa hidtil været en udbredt Mening, at vor Folkeskole ikke just var saa ganske daarlig, men var en god Forskole til Uddannelse af Børnene, saa de, hvad Kundskaber og Udvikling angaar, kunde staa saa nogenlunde Maal med de Lande, der ligger omkring os. Det er samtidig blevet sagt, og det blev ogsaa fremhævet i Folketinget, at Folk fra andre Lande kom her til os for at se paa, hvad vi havde, f. Eks. vore Arbejderorganisationer og vore Højskoler, men vort Skolevæsen brød de sig ikke om at se paa, for det duede ikke. Jeg maa sige, at det ved jeg ikke, det maa staa for deres Regning, der udtaler det. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at de Folk, der har staaet i Spidsen for vore Andelsforetagender, Højskoler, Arbejderorganisationer o. s. v., er ikke særlig lærde Folk, men det er Folk, som er gaaet ud fra vore